KLETRÁK

2014 č. 3

březen

Tak tu máme letošní první jarní měsíc, aniž jsme se setkali se zimou. A svět nechce zůstat v klidu a míru. Právě haraší po zuby ozbrojení vojáci cizí mocnosti na svrchovaném území cizího státu a velmoc, tentokrát Rusko, se opět tváří, že o žádnou agresi nejde.

A v této atmosféře, ale i v té současné honbě za úspěchem za každou cenu, jsem jednoho dne obdržel mezi maily dvě zcela protichůdné zprávy, zabývající se humanismem doslova. Ta první je příběhem pilotů z Druhé světové války. Ten příběh popisuje neuvěřitelné setkání na německém nebi za II. světové války . Skutečně se stal a je tak výmluvným svědectvím o tom, že i ve vřavě největšího válečného běsnění v dějinách lidstva si někteří piloti ponechali zbytky rytířské cti a etiky. Připomíná mne ten vánoční příběh z fronty 1. světové války, kdy se na Štědrý den setkali vojáci obou válčících stran na půlnoční mši v zemi nikoho.

*„**20. prosince** roku **1943** vedl mladý, teprve **21tiletý** poručík **Air Force Charles „Charlie" Brown**, svoji létající pevnost **B-17** přezdívanou „**Yea Old Pub**" při náletu na tovární komplex na výrobu letadel v německých **Brémách**. Byla to teprve jejich **první** bojová mise po přidělení k **379** bombardovací skupině, **527** squadroně v **Kimboltonu**, Anglii. Oblast byla silně bráněna protiletadlovou obranou a německými **Focke-Wulfy**. Při náletu byl jeho stroj těžce poškozen nepřátelskou protiletadlovou palbou. Stanoviště předního střelce bylo zcela zničeno a zbytky jeho těla pokrývaly nos letounu. Zadní střelec byl mrtvý ve své věži. Dva motory byly zcela zničeny a letoun musel opustit svoji formaci. Těžce zraněný stroj se stal snadným a vítaným cílem nepřátelských stíhačů. Patnáct německých **BF-109** a **FW-190** se na stroj krátce zaměřilo. Rozpoutala se jednostranná bitva, kdy německé stíhačky jedna po druhé útočily na **B-17** s cílem sestřelit ji z oblohy.*

…….

*Když se **Stigler** přiblížil k poškozené **B-17**, nemohl uvěřit svým očím. Podle jeho slov, nikdy neviděl letadlo v tak hrozném stavu a k tomu letící na jeden motor. Navzdory tomu, že měl **Franz Stigler** dostatek střeliva k tomu aby **B-17** sestřelil, přiblížil se z boku k letící trosce a prohlédl si pilota. **Brown** byl vyděšený a bojoval s řízením svého rozstříleného a od krve zabarveného stroje. Když **Brown** spatřil na svém boku německou **BF-109**, myslel již na nejhorší. Stíhač jej ale předlétl a máváním křídel mu dával znamení, aby jej následoval. **Brown** pochopil, že ho německá stíhačka hodlá donutit k přistání na svém letišti, ale jemu se nechtělo upadnout do zajetí. Rozhodně ne do té doby, dokud se **B-17** drží ve vzduchu. Ignoroval pokyny z **BF-109** a tvrdošíjně pokračoval v kurzu, o kterém si myslel, že je dovede domů.*

***BF- 109** ještě nějaký čas pokračovala v letu před **Brownem**, ale po chvíli se přesunula na jeho křídlo a setrvala tam bez známky jakékoliv činnosti. Brown si nebyl jistý úmysly německého pilota, ale když se v dáli objevilo **Severní moře**, pochopil. Ač je to jakkoliv neuvěřitelné, **BF-109** jej eskortovala zpět do Anglie. Nad **Severním mořem** náhle **Stigler Brownovi** zasalutoval, odpoutal se od poškozené létající pevnosti a otočil zpět nad **Německo**.*

*Když **Stigler** přistál zpět na své základně, nahlásil, že stroj sestřelil nad **Severním mořem** a nikdy nikomu neřekl pravdu o svém letu. **Charlie Brown** a přeživší zbytek jeho posádky jen stěží a opravdu na poslední chvíli dosáhli břehů **Anglie** a se strojem přistáli. Letoun byl v hrozném stavu a nikdy nebyl opraven a vrácen do akce. Posádka celý incident popsala ve svém hlášení, ale dostala rozkaz mlčet o všem, co se během letu stalo."*

Druhý příběh je z Himalájí. Příběh bojů o nejvyšší vrchol světa. Vedle úspěšných výstupů popisuje bezcitnost, která v tom boji o dosažení vrcholu vládne. Ti, kteří v průběhu cesty ztrácí síly, jsou bezcitně ponecháni osudu. Vítězové je, umírající, jen bezcitně doslova překračují…..

A tak si kladu otázku? Jakou cenu má takovéto vítězství v pohledu na ten příběh z války?,

Bob

Ohlédnutí za uplynulým únorem

Výšlap kolem Salaše

Už je mi hloupé stále opakovat, jak se nám dnes vydařil, ale musím to zase napsat. Tak tedy, opravdu se vydařil. Počasí - nádhera. Bylo to 6. února 2014. Bylo nás osm, dobrá parta. Ušli jsme asi 13 km po asfaltce ze Salaše točny, kolem pomníčků směrem k Hubertce. Tam jsme pojedli a popili a pokračovali ke studánce U lvích hlav. Protože mi to ráno nedalo a blikla jsem na internetu na otevírací dny na Bunči, tak jsem zjistila, že tento týden změnili dny otevření v měsíci únoru jen na pátek, sobotu a neděli. Tak jsme došli jen k hájence pod Bunčem a hned jsme zamířili dolů na modrou značku, která vede kolem Zlatské studánky na Salaš Dolinu.
Hospoda byla otevřená, teploučko a měli jsme k posezení padesát minut do odjezdu autobusu. Před půl pátou jsme již byli v UH.

Marta.

Ze Starých Hutí na Salaš.

I 25. února 2014, se výlet vydařil. I když sluníčko nám nechtělo přes nízkou oblačnost vykouknout. Bylo nás sedm - Petr, Honza, Ela, Marta, Hanka, Maruška a Jarka. Jeli jsme podle plánu na Staré Hutě a pak po asfaltce přes Pěknou horu, dále kolem hájenky Diany až na Salaš. Cestou jsme si natrhali kočičky, protože letos na Velikonoce už budou určitě odkvetlé. V dolní hospůdce jsme poseděli asi 45 min. při kávě, pivečku a rumečku, pak nám jel autobus přímo od hospody ve 14.28 a byli jsme po třetí hodině v UH.
Ušli jsme podle krokoměru, který měla sebou Ela, 11,5 km, takže s cestou na autobus a z autobusu o 2 km více. Docela bezva, všichni to zvládli bez potíží.

Jestli bude pěkné počasí pokračovat, příští nebo přespříští týden zase nějaký výšlap vymyslíme.

Marta

Výroční shromáždění 2014.

Nejprve trocha poezie, to určitě nikoho nezabije

Každoročně touto dobou,
když je venku zima,
úkoly se na mě hrnou,
není to moc prima.

V těchto těžkých chvílích,
pomůže mi jediná,
účetní a daňová,
kniha moje přemilá.

Tyto verše už před mnoha léty složil Alpín, vrchní úředník České tábornické unie a dodnes je únor měsícem, kdy je nutno zpracovat účetní uzávěrky a výroční zprávy za uplynulý rok. Ať je zima jako řemen, nebo jako ta letošní, téměř jarní. V kletru se snažíme ty výroční zprávy zpracovat jako ročenky, mající historický charakter údajů co, kdy, kdo a jak se podílel na životě klubu, Takže tu zprávu doplňujeme spoustou dobových fotografií, seznamy účastníků jednotlivých akcí a dalšími informacemi. Dnes tuto zprávu i se všemi fotkami, přidáváme jako přílohu pro čtenáře elektronického kletráku .Pro čtenáře toho tištěného, také tištěnou, ale bohužel jenom s textem.

Výroční shromáždění proběhlo ve středu 26. února 2014, účastníci přebrali po úhradě členského příspěvku registrační průkazky na tento rok, schválili onu výroční zprávu, zvolili delegáty Oblastního sněmu a po té strávili další hodinku v družné zábavě.

Usnesení z jednání Výročního shromáždění KLETRU dne 26.2.2014.

Výroční shromáždění schvaluje

1. Výroční zprávu klubu za rok 2013 včetně účetní uzávěrky a dalších příloh.
2. VS schvaluje doplněný a opravený plán činnosti klubu na rok 2014
3. VS ukládá statutárním zástupcům zajistit transformaci klubu na pobočný spolek podle nového Občanského zákoníku.

4. VS zvolilo za delegáty našeho klubu na Oblastní sněm ČTU, který se uskuteční v květnu t.r. tyto delegáty:

   Lubomíra Tomečka a Hanu Hamplovou

Podpisy členů pracovní komise:
Alan Hampl, Petr Kaštánek a Marta Hrňová

Ozvěny na minulý kletrák

I tentokrát došlo několik ozvěn na únorové číslo kletráku.

*Díky za Kletrák, tentokrát je obzvláště plný zajímavostí. Marta
*Dík za únorový Kletrák. A mosím říct, že ta červená repa o keréj sa v něm píše, je skorem tak zdravá jak slivovica. Svaťa

*Ahoj , kletrák dorazil a mooc potěšil! Majka Malinová
*Díky za kletrák,dobré počtení.Vojta to perfektně vystihl, ten pocit znám.Tvé zapálení pro tuto práci je skutečně obdivuhodné. Ještě jednou moc děkuji. Hezký večer! Majka Černá
*DÍKY ZA KLETRÁK. Zase je tak skvostný, že je radost číst. Docela souhlasím s Vojtou Zemánkem, jak píše o tom, co pro něj přečtení Kletráku znamená. Mám to stejné a ohromně si cením, že mohu s vámi jezdit, podílet se a na vzpomínkách a to je tak vše. Bohužel ,je mi jasné jak málo přispívám k společnému dílu. Zkusím něco vymyslet. Dějiny trampingu jsou zajímavé, myslím jsem to naposledy studovala na Pasece. Poznámky ze žákovské - výborné ! Fotografování – báječné. A to bych mohla obdivovat stranu po stránce. Vendula

*A ještě jeden, od mého spolužáka z pilotky, s kterým chystám letošní sraz pilotů a kterému jsem ten kletrák jen tak poslal, aby věděl, že se doma nenudím: „Ahoj Bobe ešte raz. Prečítal som Tvoju prílohu KLETRÁK č.1 s veľkým záujmom a vaše aktivity pre mladých aj dospelých sú úžasné."

Michal Gildein

Na březen 2014 se chystá

Seniorkavárny.

Seniorkavárny proběhnou 12, a 26. března 2014 vždy v 17.00.

Tento týden počasí nic dobrého nevěstí a Marta je od pátku nemocná. Na akcích se proto dohodneme ve středu 12. března na seniorkavárně, případně vám budou informace o akcích sděleny informníkem. Počítáme především s dalšími výšlapy do Chřibů.

Odysey s Aerotechnikem

V minulém kletráku jsme již informovali o tom, že v květnu uspořádáme SETKÁNÍ S PŘÁTELI se vzpomínkami na Odysey. Už je znám i termín a to totiž sobota 24.5.2014. V měsíci březnu se sejde štáb této akce, do kterého se přihlásili Tom, Bob, Zorka, Jožka, Hanka, Petr a jako host Máša Hronová.

V tomto kletráku publikujeme povídky z dobových kronik, tentokráte z 1.Rumunské odysey 1975.

I. Rumunská 1975

Byla první, krásná a se spoustou problémů. Za cíl měla severovýchod Rumunska u hranic s tehdy sovětskou republikou Moldávii. Pohoří Rodney a Calimany, řeky Bystrita Aura, Bistrita, Bistricoára a Mureš (tu až cestou zpět). A Delta Dunaje s pobytem u moře.

První problém s vlekem nastal hned v pátek večer . Opravili nám ho v loděnicích v Komárně. Pak jsme dojeli na úpatí pohoří Rodney a rozbili svůj první tábor na louce za vesnicí. Potom jsme se na tři dny vydali na hřeben Rodney. Návrat do údolí a čekání na autobus, pro který jsme poslali stopem holky, jelikož jsme sešli z hor poněkud jinde, než bylo domluveno, jsme oslavili za zpěvu v jedné kavárně na náměstí v Borsi. Pěšáci se vydali na hřeben dalšího pohoří Calimany, vodáci sedli na řeku Bistritu Auru. A tady se nám propálil píst v motoru našeho autobusu, zapůjčeného od Slováckého muzea a Jožka Hron musel odletět shánět nový až do Bukurešti. Pak jsme spluli Bystritu Auru s Pedrovou elektrárnou až k ústí do jezera Bikaz a po noční bouřce rozvodněnou Bostriooáru. Z ní jsme odjeli k jezeru Razelm, do rumunské vesnice s ruskými obyvateli, kteří se sem přestěhovali z Donu v časech Petra Velikého. Přes sladkovodní jezero Razelm jsme se přepravili lodí na pobřeží Černého moře. Tam jsme v místním baru uspořádali večírek, bohužel jediné víno, které měli, byl Metropol. Jako první se unavil Pedro, nejdéle vydrželi naši nejmladší Michal s Láďou. Po večírku nad ránem se pár

odvážlivců vnutilo na rybářský člun, aby se účastnili lovu ryb a donesli nám jich plný pytel. Odpoledne mě pak v baru vyhledal jakýsi Rumun, představil se jak režisér Bukurešťské televize a že se prý mu ten náš včerejší večírek líbil a jestli bychom jej nezopakovali dnes, prý by jej natočil. Nám ale už došli peníze a financovat jej nechtěl.

A pak už jen vcelku bezproblémová cesta zpět se splutím řeky Mureš a zastávkou v maďarských termálních lázních v Egeru.

Seznam účastníků se bohužel nezachoval. V našem archivu je jenom několik fotek, Jožka totiž ještě tenkrát s námi nejezdil.

Cesta na jih .

V pátek odpoledne opustil přetížený autobus sluncem zalité letiště Kunovice a zamířil na jihovýchod. Cíl – Rumunsko, hory, řeky a moře. V přeplněném autobusu se pomalu rodí atmosféra odysey. Chlapci ze Slovácka koštují přinesené vzorky a kytaristé ladí kytary. Mojmír vytahuje svoji flétnu (zobcovou). A už je tu Komárno. Stojíme na náměstí spolu se šamany, co tu

rozbili kolotoče a jiné atrakce. My jsme zase rozbili vlek na lodě. Tedy. Praskl nám na něm šef. A tak mimo program podnikáme exkurzi do Komárenských loděnic. Tedy, ne všichni. Autobus, vlek a tři helfři. Loďaři, zvyklý u svých šífů na pořádný pancíř, si u našeho vleku připadají jako kováři u náramkových hodinek. S přišitými záplatami, hodnými zaoceánské lodi, opouštíme vlast. Ještě hraniční odbavení. Rozesmátý pohraničník se třemi hvězdičkami nám každému jednou vrazil(razítko do pasu), vzal si na tři minuty náhradní volno a tak mimo pracovní dobu koštuje naše vzorky, tentokráte čistě bílé. A pak už se pro nás otevřela nonstop jízda přes Maďarsko na Balkán. Rumunsko nás vítá za ranního šera. S úzkostí přihlížíme, jak majitelé osobních aut vybalují útroby kufrů a skrýší a třebaže máme svědomí čisté, netoužíme zrovna po rozbalování a balení našich umně nacpaných batohů, navíc ještě naskládaných na střeše autobusu. Kolem desáté nás vítá Cluj. Naše první pauza a pro Lojzu, řidiče, trochu spánku. Město nás nenadchlo a tak docela rádi opět nasedáme do autobusu. Opouštíme E 15 a míříme teď na severovýchod, do hor. Silnice tu už krajně připomíná zapadlý kraj, občas bloudíme, občas se silnice mění v polní cestu a náš autobus dostává zabrat. Večer už stojíme pod sedlem Sefret. A samozřejmě u hospody. Lidé jsou tu přátelští, ale když chceme schovat vlek s loďmi, posílají nás na milici. Tak to raději riskneme a jedeme polní cestou až za dědinu a tady uprostřed březového hájku rozbijíme svůj první kemp. Muntii Rodney jsou naše první hory a přijaly nás báječně. Čistou a chladnou bystřinou, vůní lesa a záhy i táborového ohně. Přichází domorodý děda a mezinárodním jazykem se nám představuje jako majitel pozemku, na kterém stojí naše stany, hoří oheň a všem je krásně. Ne, nepřišel nás vyhodit. Je jen hrdý, že jsme jeho hosty. Kéž k nám budou všude tak hodní!

Munti Rodney

Ráno vyrážíme z našeho tábořiště u dýmající chalupy vzhůru do hor. Jdeme po lesní cestě kolem potoka s průzračnou vodou a zdá se, že celé pohoří Rodney přejdeme po pohodlné cestě. Ale k poledni, kdy pookřátí koupelí v tůních potoka a posilněni obědem ze svých zásob , nastává zlom. Vstupujeme do lesa a nastává výstup, při němž umlká humor a nastává funění. Končí les, vstupujeme do pásma kleče. Objevuje se hřeben a stáda volně pobíhajících koní. Krásných koní, nehlídaných, volně zde na hřebenu žijících. Mojmír na

počest dosažení hřebene vytahuje píšťalku a zahraje jednu ze svých oblíbených melodii. Jdeme po pozvolném hřebeni na naše první horské tábořiště. Tábor rozbíjíme v sedle ještě v pásmu kleče. Je tu i studánka

s vodou a dole pod námi salaš, kam několik nadšenců zbíhá pro sýr a žinčicu. Většina postavila stany, někteří Svojsíci zalehli pod širák do kleče. Letní podvečer, zde pod hřebenem, je poněkud chladný a občasné spršky deště brzy všechny zahánějí do tepla spacáků. Už za tmy se kolem tábořiště přežene stádo koní a Svojsíci v kleči jsou přímo poctěni jejich návštěvou ve své ložnici. Ráno je chladné, jak už to na horách bývá. Občas nás zavalí i chuchvalce mraků. Ale dnes máme za cíl dobýt nejvyšší horu pohoří, Pietrosul. Ten neleží přímo na hřebenu, ale v jeho severní rozsoše. Tam, kde rozsocha navazuje na hlavní hřeben, ukládáme v závětří naši bagáž a jen po lehku spěcháme v mracích po rozsoše. Brzy se mraky roztrhnou a my vidíme vrchol, ale mezi ním a námi je hluboké sedlo. Přelezeme sedlo a vyškrabeme se na

vrchol, ale ouha, to ještě není Pietrosul. Ten pravý, s opuštěnou observatoří je až ten čtvrtý. A mezi všemi vrcholy hluboká sedla. Šťastni s dobytí nejvyšší hory se s veselou vracíme k bagáži. Opět začíná pršet. Měníme proto plán a rozhodujeme se pro sestup do údolí. Vypadá to na hodinku, dvě. Po šesti hodinách usilovné chůze zastavujeme u potoka, odkud se zdá civilizace na dosah ruky. Potkáváme se i s prvními turisty. Mluví polsky a na rožni mají berana. Rozbíjíme svůj druhý tábor blízko nich, někteří neodolají a zajdou k sousedům k ohni a ochutnají berana. Třetí den sestupujeme už do opravdové civilizace. Tou civilizací, kam nám to trvá ještě dvě a půl hodiny, je provinční městečko Bors. Majestátný Pietrosul se tyčí nad námi a my okupujeme místní hospodu. Jsme šťastni a vůbec nám nevadí, že autobus na nás čeká jinde. Vysíláme pro něj stopem dvě naše krásky, objevují se kytary a zpíváme za divácké podpory místních obyvatel. Za čtyři hodiny autobus přijíždí, loučíme se písničkou s místními a odjíždíme za dalším dobrodružstvím.

Interiér podle zvěrokruhu

I tentokrát si probereme jaký interiér se podle astrologů hodí k jedincům, narozených v Rybách (Hanka 10.3.) a v BERANU (Jura 22.3.), Majka (10.4.)

Ryby neurazíte vodní fontánkou (21.2. - 20.3.) - Poslední znamení zvěrokruhu je vodní a vládne mu planeta Neptun. Je to vládce moří, **a tak není divu, že Ryby milují vodu a vše co je s ní spojeno**. Rybám se líbí kapradiny, květinové zahrádky s jezírky, skalničky, škeble jako doplňky do bytu nebo alespoň keramický vodopád na elektřinu, který umístí vedle pohovky, kde relaxují. Smyslové vnímání zurčícího potůčku uprostřed mýtiny je dostane do naprosté pohody. Keramika, skleněné doplňky, stůl, vitráže s jemným osvětlením a hrou barevných kontrastů je přesně tím, co potřebují na stabilizaci mysli, ducha i srdce. **V bytě by neměla chybět hudba a vůně. Obojí je stabilizuje.** Měkké tvary a hebkost dotyku je pro ně rovněž důležité, neboť vše nasávají celým tělem jako houba.
Ryby by se proto měly vyvarovat umělým hmotám a kovu, na který navíc reagují elektrizujícím způsobem. Velmi důležitá je pro ně místnost, kde by se cítily samy sebou, bez omezujícího vlivu ostatních. Pokud nebude v bytě Ryb zvládnutý princip vody a světla hrozí, že sklouznou k sebedestrukci, což se projeví závislostí na alkoholu či tabáku.
Nejvhodnější barvou je pro Ryby bílá. Má na ně magnetizující a léčivé účinky. Měly by si jí proto v bytě dopřát co nejvíce. **Z vůní je stabilizuje jasmín, vůně jara a mořské soli.** Taky koupelna je důležitou místností, kde si dokáží odpočinout. Ideální je pohodlná velká vana a příjemné obklady teplé starorůžové barvy nebo odstínu mořských řas.
Ryby by se měly vyhýbat černé a šedé, která je deprimuje. Jsou citlivé na příliv a odliv a barometrický tlak. V ložnici by mělo být chladněji a **během spánku by hlava měla směřovat zásadně na západ. Byt by měl být situován na severovýchod nebo severozápad.**

Beran potřebuje k životu lenošku (21.3. - 20.4.) – Beran je ohnivý živel, patří mu mužská planeta Mars, miluje akčnost a přímost, a tak potřebuje kolem sebe prvky, které tento princip zajišťují a vytváří. Má rád rudou barvu a všechny barvy pastelové, někdy i výrazně kombinované v

jasných čistých konturách. Hodí se k němu spíš hranaté prvky. Nábytek může mít i ostřejší kontury a výraznější design.

Na stěnách bude mít spíš jeden či dva obrazy avantgardy, ale kvalitní - neb si potrpí na pochvalu od přátel, jaký že má báječný vkus. Je rád, když může něčím šokovat a nebo provokovat. Obrazy nebo umění v jeho bytě jsou skvělým tématem na rozproudění žhavě zajímavé diskuse.

Beran miluje pohodlnou lenošku. Rád a s chutí v ní usíná. **Ta by v jeho odpočivném koutě neměla chybět.** Potřebuje mít pocit změny. Rád a s chutí inovuje interiér. Je pravidlem, že není kutilem. Otázka zařízení podléhá jeho momentální náladě. Z tohoto důvodu by mělo být železným pravidlem, že kusy nábytku by měly být snadno doladitelné se stávajícím mottem interiéru.

Beran reaguje citlivě na severní stranu, kde by v jeho případě ložnice stát neměla. Raději by zde měl umísti kuchyň nebo sociální zařízení. V případě, že Beran odpočívá v místnosti umístěné na sever, může se cítit více unavený, nebo trpět nevysvětlitelnou migrénou i přesto, že lékař neshledá žádnou fyzickou příčinu. Berana osvěží vůně máty a citrusů, buď ve formě vonných tyčinek nebo jako aroma svíček, či olejů v lázni.

O fotografování

Dnes další pravidla o dobré fotografii.

Co je fotografování? Řemeslo, nikoliv umění

Hodně lidí vám bude tvrdit opak, ale nevěřte jim. Fotografování je především řemeslo a fotografové jsou především řemeslníci. Jistě, netvrdím, že cit a nadání se nehodí, ale až v nějaké hodně pozdní/pokročilé fázi. Fotografování je řemeslo – soubor bezpočtu postupů, které se dají relativně snadno naučit (máte-li čas a odhodlání). Tvrdit: nějak na ty fotky nemám oko, je nesmysl.

Jak se pozná, že umím fotit? Snadno

Dokážete udělat krásné fotky v situaci, kdy to skoro nejde: na Václaváku v pravé poledne, na zasedání správní rady vaší firmy, zkrátka na zcela obyčejném místě ve zcela špatném světle za zcela tuctových okolností.

Jak se nepozná, že umím fotit? Snadno

Existuje hodně jevů a situací, které nemusí znamenat, že dotyčný jest schopen produkovat dobré fotky.
Autora dobrých fotek nutně nedělá, že
- fotografuje dlouho
- je profesionálním fotografem
- vystudoval FAMU či jinou školu
- má drahé vybavení a vlastní fotoateliér
- všude o sobě říká, že je fotograf
- založí si nějaké stránky plné kategorických mouder (jako např. Fotoguru.cz)

Nic z toho nutně neznamená, že uvedený jedinec umí fotografovat a jeho fotky stojí za zmínku.

Jak se pozná dobrá fotka? Funguje

Jistě, každému se líbí něco trochu jiného, přesto existuje jedna spojitost: aby se vám fotografie mohla líbit, musí prostě FUNGOVAT. Fungovat v tomto smyslu znamená, že vám dokáže předat nějakou emoci: pocit klidu, harmonie, napětí, krásy. Příběh, který vás vtáhne do děje. Obraz, který vás nepustí (viz též Pravidlo pravidel: Fotka musí být obraz).

Něco z mouder, tentokráte indiánských

Malá inspirace z indiánské pohádky o dvou vlcích:

Starý indián vyprávěl svému vnukovi o boji, který probíhá uvnitř každého člověka.

Řekl mu, že takový boj se dá přirovnat ke krutému souboji dvou vlků. Jeden z nich je zlý – je to závist, žárlivost, smutek, sobectví, nenávist, hrubost, sebelítost, domýšlivost a ego. Ten druhý je dobrý – je to radost, láska, pokoj, naděje, vyrovnanost, skromnost, laskavost, empatie, štědrost, věrnost, soucit a důvěra.

Vnuk o tom všem přemýšlel a po chvilce se zeptal: „A který z nich vyhraje?"

Starý indián odpověděl: „Přece ten, kterého krmíš!"

Dějiny trampingu

3. VODA, MASŇÁCI, PAĎOUŘI,....

Vlna trampingu z počátku 20. let se nevyhnula ani vlnám Staré řeky. V sobotu se pachtili příslušníci trampské mariny s kánoemi i s vlastními silami. O víkendu ožívala zejména Jarovská pláň. V sobotu po namáhavé cesté proti toku řeky svítily do tmy táborové ohně a zněly písně. V neděli tam pak proběhla nejedná nelítostné námořní bitva. Kolik účastníků bylo sraženo do vody, kolik kánoí otočeno dnem vzhůru... V neděli k večeru usušeni dopolední nepřátelé pluli svorné v houfech, nebo i na vedle sebe připoutaných lodích. Opět za zpěvu při kytarách, nebo i za zvuku gramofonu. Někdy posloužila jako pádlo i kytara.
I když se později trampská marina vydala i na další řeky, nikdy se nemohla rozrůst do takových rozměrů jako tramping suchozemský.
Sporadicky se objevují i jízdní trempové na motocyklech se sidecary, hlavně lákavých značek Harley Davidson a Indián.

Souputníci a paďouři
S rostoucí vlnou trampingu, který se šířil postupně i do dalších center republiky, se objevovaly potíže. Každé nové lákavé hnutí přivábí nejednoho souputníka, kterého jevové stránky ke hnutí přilákají, aniž vnitřně dokáže přijmout vše. Tomu se neubránil ani tramping. Někomu se líbila romantika drsných kovbojů a začal napodobovat své hrdiny z filmů v "salónech" našich vsí. Pár opilých trampů vzbudilo vždy větší pohoršení než půlnoční potácení místních opilců. Vykradená chata se automaticky připsala na konto trampů.

Ale mnohým souputníkům trempů, kteří vlastně trampingu uzmuli a zdeformovali ideu družného, volného života v přírodé, vadily víkendové návaly i zpěv trempů ve vlacích, případné kanadské žertíky urážející puritánskou mysl "paďourů" či "masňáků", kteréžto názvy tehdy pro ně vznikly. Ale i skautům, kteří na svých lesních táborech rádi večer i ráno troubili na daleko halasící polnice, najednou vadily četné trampské party. Jiným se zdálo opovrženíhodné, když se několik trampů zúčastnilo vesnického bálu atd. Prostě pro několik výstřelků, a spíše pro nelibost nad částí mládeže, která dávala najevo nesouhlas se zkostnatělými zvyky ve společnosti, stali se

trempové terčem útoku. Svaz skautů spolu s Klubem čs. turistů uspořádali dokonce v květnu 1924 společnou schůzi, kde jednali o "... ničení přírody, obtěžování a krádežích způsobovaných trampy". Přidaly se i některé noviny. V důsledku toho vyzvala zemská správa starosty obcí i četnictvo k zostřenému sledování trampů. Bylo to po jistou dobu nepříjemné, nicméně časem zásahy opadly. Alespoň nakrátko.

Osadní sportování
Po někdejších sportovních výkonech průkopníků, omezených vlastně jen na pěší túry s rancem na zádech, šířily se v poválečných letech mezi trampy i další sporty.. At' již to byly jednoduché disciplíny atletické - hod kamenem, skoky do dálky (přes potok), do výšky, zápas, box, přespolní běhy, lukostřelba, kanoistika, volejbal, v zimě i lyžování. Časem vznikaly různé meziosadní soutěže, především ve volejbalu a přespolním běhu. Převážně trempové sport chápali i provozovali ryze amatérsky, pro vlastní zábavu. A přece mezi nimi vyrostlo několik špičkových sportovců.

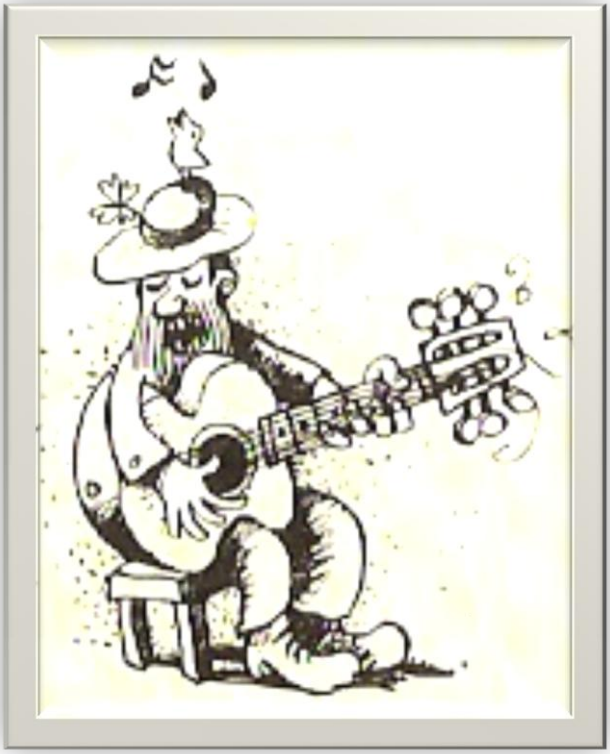
Trampské zpíváni
Od trampingu nelze oddělit píseň, at' už ji budeme nazývat trampskou, nebo folk či country. Na nějakém škatulkování trampům skutečně nikdy nezáleželo.

Už prví průkopníci bez ní nemohli být. Na dlouhých cestách si občas zazpívali do pochodu, u táborového ohně se mísily písně do častějšího vyprávění a čtení londonovek. Zpočátku převládaly písně vojenské, národní, někdy i písničky Karla Hašlera. Doprovodným nástrojem byl většinou jen »hubafon«, f. hřeben. Kytara se objevila později.

Množství starých trampských písní je nepřeberné, nové přibývají. Mnoho bylo i skladatelů. Najdeme mezi nimi texty i melodie původní a převzaté, najdeme i zhudebněné texty českých básníků, např. V. Hálka, V. Nezvala, G. Včeličky aj. Poměrně dlouho byla jedinou odměnou autorům radost z toho, jak se jejich písně šířily trampským národem. Teprve další módní vlna přinesla určitou, byť značně omezenou komercionalizaci trampské písně.

Jak roky ubíhaly, měnili se i trempové. Tramping je v polovině 20. let snad nejpřitažlivější náplní života mladých lidí. Kromě osad bychom v té době nalezli v nejedné městské hospůdce trempy při družné zábavě uprostřed

týdne. Volnost hnutí, líčení prožitých příběhů a v neposlední řadě i to, že trampové jsou veřejně odsuzováni, přitahuje do jejich řad další a další

odpůrce oficialit. Teď již ve větší míře i z jiných vrstev, než z těch opravdu chudých. Horší již pro celé hnutí bylo, že pro mnohé lidi se stal tramping módou. Ti, kdo měli prostředky, stavěli si chaty, někdy i procovské vilky. Chatových trampů, kteří by nedokázali strávit pár dnů pod stanem bez komfortního vybavení přibývá víc, než těch, jimž je romantika přírody a parta kamarádů nade vše.

Do jisté míry se měnil i vzhled skutečných trampů. Jako by odrůstali z dětských šatiček (ono také těm průkopníkům bylo teď třicet i vice let), postupně se mění kovbojské odění za pumpky a speciální svetry "miltony".

Celosvětový trampský potlach

16.3. 2014 se bude konat již **9. celosvětový potlach**. Tentokrát ve Snowy Mountains v **Austrálii**.

Tramping je oslava přírody a kamarádství v divočině a vznikal na základě skautingu, písniček od Velké řeky a touze po dobrodružství. Hodně kamarádů

Táborový oheň celosvětového trampského potlachu v Kanadě.
Autor snímku: archiv Ladislava Franka Nykla

proto odcházelo za nacistické i komunistické totality z Československa ne z politických důvodů, ale aby viděli svět a mohli žít ve svobodě myšlení a konání. Jejich celosvětové trampské srazy se konaly už osmkrát.

Poslední celosvětový trampský sraz, na kterém se setkali kamarádi z Čech, Moravy a Slovenska, se konal vloni v Kanadě na řece Bush River.

Trampig ustupuje, ale nemizí

Kamarádi v zahraničí ovšem stárnou, jejich děti tramping už moc neoslovuje, narodily se a vyrůstali daleko od domova rodičů, a tak žijí jinak. Je to vidět i na tramských srazech.

Ačkoliv se stále mluví o konci celosvětových ohňů, protože už se může cestovat do zemí našich snů, vždycky se na tomto potlachu najde osada, nebo několik osad, které se domluví, převezmou putovní vlajku a pozvou kamarády na další celosvětový potlach ve své zemi.

Celosvětové potlachy se konají přibližně jednou za pět let. Protože je pořádání drahé, a vlaječky, odznaky, zapůjčení místa, dříví, parkoviště, malování cen (placek), pozvánky (zvadla), plakáty a tak dále něco stojí, ostatní kamarádi posílají drobné peníze organizátorům podle hesla "Trampové sobě."

Rekordní účast byla v Kanadě, kde se sešlo roku 1998 celkem 1250 kamarádek a kamarádů. Poslední potlach se konal roku 2011 v Kanadě. Nejbližší devátý celosvětový potlach se bude konat v březnu 2014 v Austrálii.

Celosvětové trampské potlachy

1978 – Kanada * 1983 – Austrálie * 1988 – Švýcarsko * 1993 – USA *

1998 – Kanada * 2001 – Austrálie * 2006 – USA * 2011 – Kanada

Povídky z Pedrových cest

Thajsko 2013.

Zkušený cestovatel se pozná podle malého batůžku. A tož já jen nalehko cupitám brzy ráno, ještě za svitu zimního šestiúhelníku s Orionem a Siriem nad hlavou k nejbližší autobusové zastávce asi 4 km. Od tud Olomouc, Praha

letiště. V Dubaji jsme přesně o půlnoci. Při přistávání vidíme osvětlenou nejvyšší budovu na světě BURJ KHALIFA 828 m vysokou. Na opačné straně pozorujeme z ptačí perspektivy uměle vytvořené ostrovy, chloubou je PALM JUMEIRAH. Fantastické !
Na přestup máme 3 hodiny, procházíme se a jsme ohromeni moderní architekturou, výtahy, obří stěny s tekoucí vodou, luxusní obchody a vším, co na Sovinci neuvidím. Odtud letíme 7 hod. do hlavního města Bangkoku, posunujeme si hodinky o 5 hodin.Vybírám si menu mořské plody, desert, víno. Jedeme na hotel, horko 36°, sauna, naštěstí je zde klimatizace.
Thajsko je velké jako Francie, žije zde 60 milionů obyvatel. Jako jediná země jihovýchodní Asie nikdy nebyla evropskou kolonií a tudíž si ponechala své tradice. Je zemí pozlacených chrámů, obrovských soch Budhy, kolových staveb, vlnivých klasických tanců, ale také tropická země hor, deštných pralesů, smaragdově zelených nížin, rýžových polí a čistých pláží.
Zároveň proslula jako největší centrum prostituce a továren na erotické předměty. Proto si měním 100 USD za 3100 báthů a vyrážím do centra uličkami plných stánků s ovocem, tržiště, hospůdky. Dávám si kuře, rýži a pivo, pak si vyzkouším pravou thajskou masáž přímo na ulici. Půl hodiny za 120 báthů, to je 80 korun. Ráno jdeme na poznávačku. Velký palác, ohromná stavba, kde sídlila královská rodina. Uvnitř je největší stavbou Trůnní sál CHAKRI. Největší atrakcí je chrám WAT PHRA KAEO, v němž je smaragdová soška Budhy. Tu několikrát za rok převléká sám pan král. Soška měří přes půl metru a je z jadeitu. Královskou rodinu tu lidé milují a uctívají a kupují si jejich obrazy v životní velikosti. Další chrám WAT PHO ukrývá obrovskou 46 m dlouhou sochu Budhy. V této poloze umíral a dosáhl nirvány. Já v takové poloze často odpočívám a nirvána nikde. U vchodu si můžeme vyměnit 20 báthů za pytel jedníků, které na dlouhé chodbě naházíte do 100 mističek, a ty zase vymění dalším návštěvníkům, u nás se tomu říká oběra. Přes řeku ČAO PRAJA se převozem přepravíme k chrámu WAT ARUN. Lezeme na 82 m vysokou věž, ze které je nádherný pohled na město. Chrám je zvenčí polepen mnoha keramickými střípky. Touláme se uličkami, fotíme si spleť elektrických drátů, pozorujeme ruch na tržišti, kde se dá koupit všechno od zlata až po duplikát libovolného dokladu v jakémkoliv jazyku, a to na počkání. Musíte ovšem smlouvat. Město má přes 8 mil. obyvatel, kromě mnoha hotelů a 110

supermarketů je tu nejdelší ulice na světě, dlouhá "pouhých" 400 km. Nočním busem jedeme na sever do CHNG MAI. Hotel má bazén, je to zážitek, plavu si a z obrazu mě hlídá sám pan král. Čeká nás výlet na horu DOI SUT HEP 1676 m, na které je chrám WAT PHRAT DOI. Stoupáme po schodech, před pagodou tančí malé holčičky v krojích a drobné penízky se jim jen hrnou. Jedeme na další dva chrámy, ale je to pořád stejné. Budha, Budha, Budha. Únavné. Vítám výlet za 1100 báthů. Jízda na raftech, ve skutečnosti je to 18 bambusových svázaných tyčí. 8 turistů si sedne a dva lodivodi se odrážejí dlouhými tyčemi. Voda klidná, jen malé peřejky. Poprchá, fasujeme kuželovité klobouky, pro vodáka zážitek malý, ale pořád lepší než nějaký chrám. Navštívíme sloní školu, kde sloni předvádí naučené triky. Atrakcí je tříleté slůně, které maluje chobotem obraz slona. Ohromné. Za malý peníz se můžete vyfotit se slonem, který vás pohoupe na chobotu. Děvčata se předhánějí. Pak ve dvojicích jedeme na slonech asi 2 km okruh včetně brodění přes řeku. Cestou se fotíme a krmíme slony banány. Ještě jízda na volském potahu a vydatný oběd s několika chody, zákusky, ovocem, takže se nemůžeme se židle ani zvednout. Zpět se stavujeme v orchidáriu. moc pěkné a v motýlí farmě s asi čtyřmi motýly. Večer za dohledu krále si jdu zaplavat. Čeká nás dlouhý přesun k Laoské hranici. Oběd je v ceně jízdenky, nudle nebo rýže, vyjímečně rýže nebo nudle. A pozor cestou je pro změnu další chrám. Moderní, fotogenický WAT RONG KHUN. K večeři švédský stůl, moc a moc dobré. Ubytování však velmi strohé, stěny tenké jen do výše 2 m, takže slyšíme chrápání, manželské hádky a spoustu horších zvuků z toalet. Já ještě stihnul na dvůr policie, kde bylo několik vraků havarovaných aut. Jejich poznávačky ležely jen tak na korbě, tak jsem 4 ukořistil do své sbírky. Ráno po snídani balíček na cestu a jdeme se odhlásit z Thajska. Jedeme trajektem přes řeku MEKONG, čekáme už v Laosu na vízum. Na 20 dní opouštíme Thajsko, abychom se sem opět vrátili z Kambodže na jednu noc. Najedli se, vysprchovali, přebalili na cestu. Dávám si dvojitou rýži, kuře, pivo. Těším se domů na brambory. Obsluhuje nás transvestita, těch je tu spousta. Jsme nervózní, nevíme jak je oslovovat, jestli on nebo ona, nakonec jsem rozhodl, že ono. Takže nám jídlo nedonesl ani nedonesla, ale doneslo. Pěkné stvoření, hezká napudrovaná tvářička, nádherná prsa, ale co naplat, když v kalhotkách

to mělo většího než já. Tož to bylo pro mě v Thajsku největší zklamání.

Pedro.

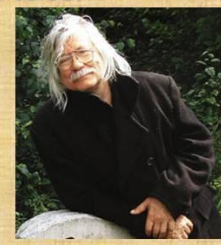
Proč roky počítat, znát je to na ksichtu,
dlouho jsem důchodcem, nechodím na šichtu.

Kostra mi rachotí, jak starej žebřiňák,
už ženský neříkaj, jakej jsem kabrňák.

Bejval jsem sokolem, metal jsem kozelce,
teď chroupu brambůrky a prdím při telce.

V pyžamu naruby oknem zřím do kraje
a je mi „šumafuk“, kdo volby vyhraje.

Do hrnku ukládám svý zuby umělý,
nebudu dál si lhát, mládí je v prdeli...

Pepa Fousek

Zamyšlení

Ekologie.

U pokladny v supermarketu si starší dáma bere igelitovou tašku na uložení nákupu. Pokladní jí vyčítá, že si nekoupila "ekologickou"nákupní tašku: "Vaše generace nezná ekologické hnutí. My, mladí lidé, budeme muset platit za vaši generaci, která plýtvá prostředky!" Dáma se omluví: "Je mi líto, za našich mladých let jsme ochranu životního prostředí neměli."

"Pokladní se tím víc rozhořčí: "Lidé jako vy zničili všechny přírodní zdroje. Na náš účet půjdou náklady na jejich obnovu. Vaše generace neudělala vůbec nic na ochranu životního prostředí!"

To ovšem přehnala a dáma se dožrala. "Děvenko, za mých časů jsme vraceli láhve od mléka do obchodu, obchod je poslal zpátky do továrny, tam je sterilizovali a znovu naplnili - jedna láhev se tak použila mnohokrát a opakovaně. V té době se láhve opravdu recyklovaly, ale neznali jsme ekologické hnutí.

Za mých časů jsme chodili do schodů pěšky. Nebyly žádné pohyblivé schody ve všech obchodech, kancelářích a supermarketech. Chodili jsme pěšky do obchodu za rohem a nejezdili jsme autem o dvě ulice dál. Ale je pravda, že jsme neznali ekologické hnutí.

Jednorázové papírové plínky jsme neznali, každá matka prala a vyvářela látkové. Prádlo jsme sušili na šňůře za domem a nepoužívali jsme elektrickou sušičku, která spotřebuje 3000 wattů za hodinu. Systematicky jsme recyklovali oblečení z bratra nebo sestry dalšímu mladšímu sourozenci, dokud drželo pohromadě. Máš pravdu, neznali jsme ale ekologické hnutí.

Měli jsme doma jednu televizi a jedno rádio, ne jako teď, kdy je televizor a rádio v každé místnosti. A televize měla obrazovku velikosti krabice na pizzu. V kuchyni každý připravoval potraviny ručně - neměli jsme všechny možné speciální elektrické přístroje na přípravu bez námahy, které spotřebují mnoho elektřiny. Když bylo potřeba zabalit křehké předměty a poslat je poštou, použili jsme jako výplň staré noviny nebo vatu a balili jsme je do krabic, které už dříve sloužily - nepoužívali jsme žádné bubliny z polystyrénu nebo plastu. Trávník jsme kosili ručně - neměli jsme žádné elektrické nebo benzínové sekačky. Pracovali jsme fyzicky a nebylo proto potřeba běhat v posilovně na pásech, které běží na elektřinu. Ale máš pravdu, my jsme tenkrát nevěděli nic o ekologickém hnutí.

Když jsme měli žízeň, napili jsme se z kohoutku - nepoužívali jsme plastové kelímky ani láhve, které se zahazují po jednom použití. Měli jsme plnicí pera a plnili jsme je z kalamáře místo nákupu vždy nového pera. Při holení jsme vždy měnili jen žiletky namísto vyhazování jednorázového holítka po každém holení. Ale máš pravdu, neznali jsme ekologické hnutí.

V té době jezdili lidé autobusem a vlakem a děti do školy na kole, každá rodina neměla auto a matka neměla službu 24 hodin, jako taxi. V té době děti měly stejné aktovky na několik let, pastelky, gumy, ořezávátka a další příslušenství se používalo tak dlouho, jak to bylo možné, ne nové tužky a gumy s novým sloganem každý rok. Ale máš pravdu, neznali jsme ekologické hnutí.

Měli jsme doma jednu elektrickou zásuvku na místnost - ne vícenásobnou, která je nutná pro široký sortiment elektrického příslušenství, bez kterého vy dnes nedokážete žít.

TAK UŽ MNĚ PŘESTAŇ ŠTVÁT S TÍM TVÝM EKOLOGICKÝM HNUTÍM!!!

Zdraví a výživa

Malý, Citronovo - Česnekový zázrak.

Suroviny: 5 ks celých citronů, 30 stroužků česneku (nejlépe český paličák), **1 l vody**

Postup:
Citróny umyjeme v horké vodě a nakrájíme je i s kůrou na malé kousky. Česnek oloupeme a nakrájíme na půlky. Všechno dohromady umixujeme na kaši. Tu nalijeme do vody a necháme přejít varem. Potom hned odstavíme. Přecedíme přes sítko a nalijeme do láhve. Skladujeme na chladném místě, nejlépe v ledničce.

Užívání:
Pijeme denně 2 cl před jídlem (tj. 1 štamprle). Buď ráno před snídaní, nebo před obědem. Tuto lacinou a neškodnou léčivou kůru, by měl člověk zopakovat každý rok. Zápach česneku - není vůbec cítit. Účinek citrónu s česnekem se projeví naplno. Odstraňuje to vápník a tuk usazený v těle a v cévách. Posiluje

srdce, upravuje tlak. Po 3 týdnech pití pocítíte v těle příjemné omlazení. Zvápenatění a vedlejší příznaky jako je zhoršený zrak nebo sluchové potíže se postupně zmenšují a odcházejí. Po 3 týdnech užívání by měl člověk kúru na 8 dní přerušit a potom zase 3 týdny pokračovat. Potom se dostaví pronikavý úspěch. Člověk může zase dobře spát a nemusí v noci běhat na záchod. Vápník se rozpustil. Užívá se - tako jako prevence proti rakovině štítné žlázy. Výsledky jsou vynikající. A jedna paní se vyhnula operaci srdce, protože tuk a vápník v cévách se po kúře rozpustil. Lék se také osvědčil při vypadávaní zubů -paradentóze.

At' se Vám daří! Zdroj: http://www.toprecepty.cz/recept/23789-citronovo---cesnekovy-zazrak/

Ze školních lavic

Test

Paní učitelka Hovorková, která učila ve druhé třídě, měla potíže s jedním ze svých žáků. Jednou se ho zeptala: "Co je to s tebou, Pepíčku?" Pepa jí odpověděl: "Já jsem chytřejší, než na druhou třídu. Moje sestra je ve třetí třídě a já jsem chytřejší než ona! Myslím, že bych měl taky patřit do třetí třídy."

To už bylo na paní učitelku příliš. Zavedla Pepíčka do ředitelny. Pepa čekal u sekretářky a učitelka vysvětlila řediteli, o co jde. Ředitel jí řekl, že si hocha vyzkouší sám. Pokud nebude umět odpovědět na některou z otázek, půjde zpátky do druhé třídy a hotovo. Učitelka s tím souhlasila.

Přivedla Pepu k řediteli, vysvětlila mu podmínky zkoušky a Pepa souhlasil.

Ředitel: "Kolik je 3 x 3 ?" Pepa: "Devět."

Ředitel: "Kolik je 6 x 6 ?" Pepa: "36."

A tak to šlo dál s každou další otázkou, o které si ředitel myslel, že by ji měl žák třetí třídy umět zodpovědět. Ředitel se podívá na učitelku a povídá: "Já myslím, že Pepa už může jít do třetí třídy."

Učitelka povídá řediteli: "Já mu dám taky pár otázek." Ředitel i Pepa souhlasili.

Učitelka: "Co má kráva čtyři a já jen dvě ?" Pepa (za okamžik): "Nohy."

Učitelka: "Co ty máš v kalhotách a já ne ?" Ředitele ta otázka překvapila. Pepa odpověděl: "Kapsy."

Učitelka: "Co je tohle: začíná to na P a končí na A, je to většinou kudrnaté, blond, černé nebo rezavé ?" Pepa: "Paruka."

Ředitel se posadil zpříma a spadla mu čelist. Učitelka: "Co je tvrdé a růžové, když to jde dovnitř, a ven to jde měkké a mokré ?" Ředitel vyvalil oči a než tomu mohl zabránit, Pepa řekl: "Žvýkačka."

Učitelka: "Co dělá muž vstoje, žena vsedě a pes na třech nohách ?" Pepa: "Podává ruku." Ředitel se roztřásl.

Učitelka: "Co je to: začíná to na S a končí na Ž a je u toho spousta vzrušení ?" Pepa: "Soutěž."

Ředitel si oddechl a povídá učitelce: "Dejte Pepu třeba do páté třídy. Moje odpovědi na těch posledních šest otázek by byly všechny špatné."

****

KLETRÁK – informační zpravodaj pro členy České tábornické unie, tábornického klubu KLETR, občanského sdružení, Svatoplukova 288, 686 01 Uh.Hradiště, mobil 728 366 215, E-mail: taborniciuh@seznam.cz *http://www. old.icm.**uh**.cz/str/web/ctu---**kletr**/ FOTKY Z AKCÍ NA: www.zonerama.com/kletr Vydává Malá rada klubu. Uzávěrka tohoto čísla 3.3.2014. Zodpovědný redaktor Bob Stránský. Na tvorbě tohoto čísla se podílel Pedro Hála, Svat'a Sládeček, Marta Hrňová a další..

Březen

Martius **má 31 dní**

Počasí dle stoletého kalendáře: Na začátku ráno studeno, večer obleva, dne 8. a 9. déšť smíšený se sněhem, od 10. do 21. studeno. Od 22. ráno obyčejně mrzne, za dne jest však ponejvíce hezky a příjemno. Dne přibývá o 1 hodinu 52 minuty. Délka dne je 11 hodin 1 minuta až 12 hodin 53 minut.

Den	Co a jak
1.	Svatá Eudokie psa až po uši sněhem zakryje.
2.	Na Anežku není radno sebou v trávě šíti, protože se celkem snadno vlčí neduh chytí.
3.	V březnu prach — jistý hrách.
4.	Na Kazimíra pohoda — na brambory úroda.
5.	Poslední pták, který si dělá do svého hnízda.
6.	Na svatého Bedřicha slunko teplem zadýchá.
7.	O svatém Tomáši sníh bředne na kaši.
8.	Viděla žaba koňa kuť, tož též zdvihla nohu.
9.	Mnohó dešťů březnových — hubené léto.
10.	Mrzne-li na den Čtyřicet mučedníků, přijde ještě 40 ranních mrazíků.
11.	Máš málo, daj málo, ale daj!
12.	Na svatého Řehoře líný sedlák, který neoře.
13.	Březnové mlhy — za 100 dní déšť.
14.	Rozume nechoď po horách — ostaň doma.
15.	Březnové slunce má krátké ruce.
16.	Když jesť, tož jesť, a když dělať, tož sa schovať.
17.	Mrzne-li na svatou Gertrudu, bude mrznout ještě celý měsíc.
18.	Dva hlúpí jedného chytrého uživijá.
19.	Svatý Josef s tváří milou končí zimu celou.
20.	Na svatého Jáchyma skončila se už zima.
21.	Pán Bůh je mocný, ale kráva zajíca nedohoní.
22.	Pod volem tela nehledaj.
23.	V březnu vítr, v dubnu déšť — pak jistě úrodný rok jest.
24.	Lépe od hada býti ušknut, než v březnu od slunce ohřátý.
25.	Matka Boží trávu množí.
26.	V březnu prach co zlato a stříbro, ale sníh bývá pro osení med.
27.	Malé děcka ijá tatovi chleba a velké mozek.
28.	Panská láska, ženská chuť a březnové počasí není stálé.
29.	Kázal pán psovi a pes ocasovi, pán si sednul a ocas se ani nehnul.
30.	O svatém Kvirinu už je teplo ve stínu.
31.	O svaté Balbíně je už u nás po zimě.

Zahrádkář

Čím více se jaro blíží, tím více práce má zahrádkář. V březnu je nejpříhodnější doba k jarnímu sázení a šlechtění stromů a keřů. Hnojíme ovocné stromy a keře podle rozvrhu na více let účinného. Sbíráme hnízda housenek.

Domácí zápisky